

Proiectul Hogarth Shakespeare
apare în cadrul colecției **Raftul Denisei**
coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Traducerea acestui volum a beneficiat de sprijinul acordat
de British Council România.

ANNE TYLER SCORPIA

ÎMBLÂNZIREA SCORPIEI
DE WILLIAM SHAKESPEARE
REIMAGINATĂ

Traducere din engleză și note de
GEORGE VOLCEANOV

HUMANITAS
fiction

Redactor: Andreea Răsuceanu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Iulia Vladimirov
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Lucrare executată la Monitorul Oficial R.A.

ANNE TYLER

VINEGAR GIRL

Copyright © Anne Tyler, 2016

First published as *VINEGAR GIRL* by Anne Tyler.

First published by Hogarth in 2016.

All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2017, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TYLER, ANNE

Scorpia: Îmblânzirea scorpiei de William Shakespeare reimaginată /

Anne Tyler; trad. și note: George Volceanov. –

București: Humanitas Fiction, 2017

ISBN 978-606-779-207-2

I. Volceanov, George (trad.; note)

821.111-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION

Piața Presei Libere 1, 013701 București, România

tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51

www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro

Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro

Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

UNU

Kate Batista lucra în grădină când auzi telefonul sunând în bucătărie. Se îndreptă de șale și își încordă auzul. Sora ei era în casă, dar pesemne că încă nu se trezise. Telefonul sună însă încă o dată, apoi de încă două ori și când, în sfârșit, auzi glasul surorii ei, nu era, de fapt, decât anunțul înregistrat pe robot. „Sa-lu-ut! Pe noi ne căutați? S-ar zice că nu s’tem acasă, nu? Așa că lăsați un...”

În clipa aceea, Kate înainta deja grăbită spre treptele intrării din spate, scuturându-și pletele de pe umeri cu un „ȚȚ” exasperat. Își șterse mâinile de blugi și trânti de perete ușa cu plasă.

— Kate, îl auzi ea pe tatăl ei, ridică receptorul!

Îl ridică.

— Ce-i? îl întrebă ea.

— Mi-am uitat prânzul acasă.

Își aținti privirea asupra bufetului de lângă frigider, unde, bineînțeles, prânzul lui se lăfăia exact în locul în care îl așezase ea de cu seară. Întotdeauna folosea pungile de plastic în care se vindeau produsele de la supermarket și se zărea clar conținutul uneia: sandviciuri într-o cutie Tupperware și un măr.

— Ăhă, exclamă ea.

— Poți să mi-o aduci?

— *Acum?*

— Exact.

— Doamne sfinte, tată. Doar nu-s Pony Express, spuse ea.

— Ai ceva mai bun de făcut?

— E duminică! Pliveam spânzul.

— Hai, măi, Kate, nu fi... Sări în mașină și dă-i bice; fi fetiță cuminte.

— Șșșșt, făcu ea, trânti receptorul în furcă și luă punga cu prânzul de pe bufet.

Discuția asta era ciudată din mai multe motive. În primul rând, era de mirare că avusese loc defel; tatălui ei nu-i plăcea telefonul. De fapt, laboratorul său nici nu avea vreun telefon; pesemne că o sunase de pe mobil, ceea ce era la fel de ciudat, căci, dacă n-ar fi insistat ficele lui, el nici n-ar fi avut un telefon mobil. Când îl primise, se apucase să cumpere tot felul de aparatură IT – în cea mai mare parte calculatoare de tot felul – dar asta a durat puțin, și-a pierdut curând interesul, iar în prezent o evita cu totul.

Ciudat era și faptul că-și uită prânzul acasă cam de două ori pe săptămână, dar pe vremuri nu părea să observe acest lucru. Omul, practic, nici nu mânca. Kate se întorcea de la lucru, îi găsea prânzul stând frumușel pe bufet și, până și așa, în serile acelea trebuia să țipe la el de trei-patru ori până să vină și el la cină. Întotdeauna avea ceva mai bun de făcut, de citit vreun ziar sau de revăzut niște însemnări. Dacă ar fi locuit singur, probabil că ar fi murit de foame.

Și chiar dacă, să zicem, ar fi simțit că-i este nițel foame, ar fi putut să iasă și să-și cumpere ceva. Laboratorul lui era situat lângă campusul Universității Johns Hopkins și erau pretutindeni tot felul de magazinașe de sandviciuri și alimentare.

Ca să nu mai spunem că nici măcar nu era încă amiază.

Era, totuși, o zi însorită, cu un vânticel plăcut, chiar dacă răcoroasă – prima zi cu vreme semidecentă după o iarnă lungă, grea, afurisită – așa că n-o deranja, de fapt, că are o scuză să iasă în lume. N-are să ia, însă, mașina; o să meargă pe jos. N-are decât s-o aștepte. (El unul nu lua niciodată mașina decât dacă avea de transportat ceva aparatură. Era maniac cu întreținerea sănătății.)

Ieși pe ușa din față și o trânti exagerat de tare, de ciudă că Bunny continuă să doarmă la o oră atât de târzie. Arbuștii aliniați de-a lungul aleii din față arătau ca vai de ei, aveau ramurile crescute și își zise că va trebui să-i aranjeze când o să termine cu plivitul spânzului.

Legănând punga cu prânzul, pe care o ținea de capătul înnodat, trecu pe lângă casele familiilor Mintz și Gordon – clădiri coloniale arătoase, din cărămidă, cu holul în centru, la fel ca al familiei Battista, deși mai bine întreținute – și dădu colțul. Doamna Gordon stătea îngenucheată printre tufele ei de azalee și împrăștia compost de jur-împrejurul rădăcinilor.

— Aaa, salut, Kate! spuse ea pe un ton cântat.

— Salut.

— S-ar zice că primăvara și-a pus în gând să vină!

— Îhî.

Kate își continuă drumul fără să încetinească pasul, cu geaca din piele întoarsă fluturând în urma ei. În fața

ei, două tinere – cel mai probabil studente la Johns Hopkins – înaintau fără vreo țintă precisă, cu viteza melcului.

— Îți spun eu că voia să mă ceară de nevastă, povestea una din ele, că-și tot dregea glasul cum fac ei de obicei, știi, nu? Dar n-a zis nimic.

— Îmi plac la nebunie când sunt așa timizi, comentă cealaltă.

Kate le ocoli și își văzu de drum.

La următoarea intersecție, coti la stânga, luând-o spre un cartier unde se amestecau de-a valma blocurile de locuințe cu cafenelele mici și clădirile de birouri, iar în cele din urmă se opri în dreptul altei case din căramidă, tot în stil colonial. Avea curtea din față ceva mai mică decât cea a familiei Battista, însă porticul era mai mare, maiestuos. Lângă ușa din față erau vreo șapte-opt plăcuțe cu numele mai multor organizații neobișnuite și al unor mici publicații obscure. Nici o plăcuță nu purta, însă, numele lui Louis Battista. De-a lungul anilor fusese mutat de-atâtea ori dintr-un loc în altul, până când aterizase în acest loc prăpădit, în apropierea universității, dar la kilometri întregi de complexul medical, încât și-o fi spus că nu mai merită efortul să-și afișeze numele.

În hol, pe un perete, se înșira o suită de cutii de scrisori, iar banca șubredă de sub ele era acoperită cu maldăre de fluturași și meniuri ce puteau fi luate la pachet. Kate trecu pe lângă mai multe birouri, dar singurul care avea ușa deschisă era cel al creștinilor întru Buddha. Înăuntru zări un trio de femei strânse în jurul unui

birou la care ședea o a patra femeie tamponându-și ochii cu un șervețel. (Întotdeauna se întâmplă *ceva*.) Kate deschise o altă ușă, situată în capătul coridorului, și coborî pe o scară abruptă, cu trepte din lemn. Când ajunse jos, formă numărul de la interfon: 1957, data la care Wittebsky a definit cel dintâi criteriile bolilor auto-imune.

Pătrunse într-o cămăruță mobilată doar cu o masă pliantă și două scaune metalice, tot pliante. Pe masă era o pungă din hârtie maronie; aducea cu un alt prânz. Așeză prânzul tatălui ei lângă acesta, după care se apropie de o ușă și bătu de câteva ori energic. După o clipă, taică-său scoase capul pe ușă – avea pielea capului lucioasă ca satinul, mărginită de o fâșie îngustă de păr negru, iar chipul măsliniu îi era punctat de o mustăcioară neagră și de niște ochelari cu lentile rotunde, fără ramă.

— Aaa, Kate, făcu el. Intră.

— Nu, mersi, răspunse ea.

Nu suporta mirosurile din locul acela – mirosul subțire, înțepător, al laboratorului și cel de hârtie uscată din camera cu cobai.

— Ți-am lăsat prânzul pe masă, spuse ea. Hai, pa.

— Nu, stai!

Întoarse capul spre cineva din camera situată în spatele lui.

— Piodâr? Vino s-o saluți pe fică-mea.

— Trebuie să plec, insistă Kate.

— Cred că nu te-ai întâlnit niciodată cu asistentul meu de cercetare, spuse tatăl ei.

— Nu-i nimic.

Ușa se deschise, însă, mai larg și lângă tatăl ei apăru un bărbat solid, musculos, cu părul blond, drept. Halatul lui alb era așa de jegos de-ai fi zis că are aceeași culoare ca salopeta gri-deschis a doctorului Battista.

— V-u-u-v! făcu el.

Sau, cel puțin, așa suna. O privi pe Kate admirativ. Când o zăreau prima oară, cam așa o priveau bărbații. Asta datorită unei grămezi de celule moarte: părului ei, care era de-un negru-albăstrui și-i cădea valuri-valuri până mai jos de talie.

— Ți-l prezint pe Piodâr Cerbakov, spuse tatăl ei.

— Piotr, îl corectă bărbatul, fără a lăsa nici cel mai mic spațiu între *t*-ul rostit sonor și *r*-ul dantelat, multiplicat. Șerbakov, adăugă el, scuipând exploziv vălmășagul de consoane.

— Piodâr, ți-o prezint pe Kate.

— Salut, spuse Kate. Ne vedem mai încolo, îi zise ea tatălui ei.

— Am crezut că mai rămâi un pic.

— Pentru ce?

— Păi, va trebui să-mi duci înapoi cutia de sandvi-ciuri, nu?

— Păi, poți să ți-o duci înapoi și singur, nu?

O interjecție neașteptată îi făcu pe amândoi să-și întoarcă privirea spre Piotr.

— Întocmai ca fetele din țara mea, zise el radios. Atât de nepoliticos.

— Întocmai ca *femeile*, i-o întoarse Kate dezaprobator.

— Da, și iele. Bunicile și mătușile.

Ea îl lăasă în pace.

— Tată, spune, ai de gând să-i spui lui Bunny să nu mai lase atâta mizerie în urma ei atunci când primește prieteni în casă? Ai văzut azi-dimineață cum arăta camera cu televizorul?

— Da, da, răspunse tatăl ei, în timp ce dădea să se retragă în laborator.

Se întoarse împingând un scăunel pe rotile. Îl parcă lângă masă.

— Ia loc, o pofti el.

— Trebuie să mă-ntorc la grădinărit.

— Te rog, Kate, stărui el. Niciodată nu-mi ții companie.

Ea făcu ochii cât cepele.

— Să-ți țin *companie*?

— Hai, șezi, șezi, zise el arătându-i scăunelul. Poți să iei o bucată din sandviciul meu.

— Nu mi-e foame, răspunse ea, dar se cocoță pe scăunel continuând să-l privească cu ochii mari.

— Piodâr, șezi. Și tu poți să iei o bucată din sandviciul meu, dacă vrei. L-a făcut Kate, special pentru mine. Unt de arahide, miere, pe pâine din grâu integral.

— Știți că nu mănânc unt de arahide, răspunse Piotr pe un ton sever.

Trase de sub masă un scaun pliant și se așeză în diagonală față de Kate. Scaunul lui era cu mult mai scund decât taburetul ei, așa că ea observă că părul i se rărește spre creștet.

— La mine-n țară arahidele-s hrana porcilor.

— Ha, ha, ha, râse Battista, e foarte nostim, nu-i așa, Kate?

— Pofitim?

— Le mănâncă cu coajăi cu tot.

Are probleme cu pronunția consoanelor, observă Kate. Iar vocalele nu par să-i fie suficient de lungi. N-avea chef s-audă accente străine.

— Te-ai mirat c-am folosit mobilul? o întrebă tatăl ei, rămânând, dintr-un motiv sau altul, în picioare.

Scoase telefonul dintr-un buzunar al salopetei:

— Ați avut dreptate, fetelor; pică la marele fix, urmă el. Am de gând să-l folosesc mai des.

O clipă se încruntă la el, parcă încercând să-și aducă aminte ce e. Pe urmă apăsă o tastă și îl ținu în dreptul feței. Miji ochii și se dădu câțiva pași înapoi. Se auzi un declic.

— Vezi? Face fotografii, spuse el.

— Șterge poza, îi porunci Kate.

— Nu mă pricep, răspunse el și telefonul țăcăni încă o dată.

— Fir-ar să fie, măi, tată, stai jos și mănâncă. Trebuie să mă-ntorc la grădinărit.

— Bine, bine.

Își băgă telefonul în buzunar și se așeză. Între timp, Piotr își desfăcu punga cu prânzul. Scoase două ouă și o banană și le așeză pe punga netezită din fața lui.

— Piodâr crede în banane, mărturisi doctorul Battista. Îi tot vorbesc despre mere, dar nici că-i pasă, urmă el, scoțându-și mărul din punga cu prânzul lui. Pectină! Pectină! îi spuse el lui Piotr, fluturându-i mărul pe sub nas.

— Bananele îs hrana miraculoasă, zise Piotr calm, începând să o cojească pe-a lui.